



Los Cachorros

Een thuis voor straatkinderen!



Voorwoord

In dit nummer:

Voorwoord	1
Nieuws uit Ayacucho	2-3
Logeren in Ayacucho	4
Een nacht zonder dak	5
Zeer veel dank!	6
Nuttige informatie	6

Het jaar zit er bijna weer op. De agenda is gevuld met de nodige kerstborrels, dan weet je dat het de tijd van het jaar is om het iets rustiger aan te doen en terug te kijken. Als ik terug kijk op 2013, dan doe ik dat met een voldaan gevoel. We hebben als bestuur twee grote successen weten te boeken: het binnenhalen van het CBF certificaat voor kleine goede doelen en van een mooi sponsorbedrag voor 2014. Daardoor kan Los Cachorros Nederland met een gerust hart de feestdagen in gaan.

In Ayacucho daarentegen zal het iets minder gemoedelijk zijn gang gaan dan bij ons. Ik heb het voorrecht gehad Los Cachorros dit jaar zelf mee te mogen maken (daarover verderop meer). Voor de kinderen en families daar blijft het overleven en blij zijn met wat ze hebben. Dat is iets wat ik ons allemaal mee wil geven: bedenk hoe goed wij het hier toch hebben, met onze fijne huizen en lekkere eten op tafel. Daar is niets mis mee, maar toch beseffen wij meestal niet in welke luxe wij leven.

Ik ga mijn best doen deze gedachte ook in de file onderweg naar mijn ouders vast te houden. En ik ga een paar vrienden vragen of zij niet ook

iets van hun luxe willen delen – in de vorm van tijd óf van geld. Los Cachorros is nu al een jaar hard op zoek naar een fondsenwerver. Wilt u ons helpen? Weet u iemand die dit wel zou liggen? Misschien heeft uw buurman/collega/zus wel een paar uurtjes te besteden?

Fijn, dat u ook deze maand weer onze nieuwsbrief leest en met ons de avonturen van Los Cachorros doorleeft. Het bestuur en Los Cachorros Peru danken u voor het warme hart dat u ons het afgelopen jaar heeft toegedragen. Veel leesplezier en fijne dagen gewenst!

Annelien Ronda



Zelfs in de goot wordt kerst gevierd

Hotel Mitland

Heel veel dank voor uw gastvrijheid tijdens onze bijeenkomsten en vergaderingen in 2013

Nieuws uit Ayacucho

Preventie

Op 28 september hebben we de jaarlijkse gezondheidscampagne gehouden in de wijk Yanama. Yanama heeft een bevolking van 3.251 inwoners en is gelegen in de wijk Carmen Alto. In deze wijk zijn nauwelijks medische voorzieningen. Er is één post met 3 verpleegkundigen en er zijn bijna geen medicijnen aanwezig. Dit is zor-

gelijk met name voor de meest kwetsbare bevolkingsgroepen, zoals kinderen en ouderen. Daarom hebben we dit jaar onze gezondheidscampagne in deze wijk gehouden. Dokters, psychologen, verloskundigen, tandartsen, laboratoriumpersoneel en kappers waren bereid om vrijwillig hun diensten aan te bieden deze dag. Ook waren er stands ingericht met informatie over drugspreventie, het

verkrijgen van een legitimatiebewijs en een pensioenprogramma voor ouderen. In totaal hebben 250 mensen gebruik gemaakt van onze diensten.



Gezondheidscampagne

Schooltje Los Cachorros

Er zijn 15 kinderen ingeschreven, drie jongens van de permanente opvang, zeven kinderen van buitenaf en vijf straatjongens. Zeven volgen ook daadwerkelijk les waarvan drie jongens uit de permanente opvang en vier jongens en meisjes van buitenaf. Er zijn huisbezoeken afgelegd aan drie families van de leerlingen van het klasje. Het doel was om er voor te zorgen dat drie meisjes (Meylin, Maria Luz en Cinthia) weer terug zouden komen naar school. Meylin was door haar ouders van school gehaald, omdat wij haar zonder toestemming van haar ouders zouden hebben opgevangen in de permanente opvang. Dit is absoluut niet waar, alles is in overleg gegaan. Ze kwam naar de permanente opvang, omdat straatjongens feestjes bij haar thuis hielden, waardoor ze niet kon slapen. Ze heeft ook al gemeenschap had gehad met één van de jongens. Haar moeder kwam dagen niet thuis waardoor ze er alleen voor stond. Gelukkig is Meylin weer terug op school. Ze wilde dit jaar graag afmaken en zocht ons zelf weer op. We zijn gesprekken aangegaan met de ouders en hebben hen kunnen overtuigen dat educa-



tie voor hun dochter belangrijk is en dat het zonde zou zijn als ze dit jaar zou verliezen.

Omdat de moeder van Meylin, negatieve verhalen aan het rondstroomden was over Los Cachorros kwam ook Cinthia niet meer naar school. Inmiddels is zij ook weer terug op school en gaat het goed met haar.

Het derde meisje, Maria Luz hebben we niet kunnen terughalen, haar moeder heeft haar naar een mevrouw gestuurd in Lima. Dit vinden we erg spijtig, omdat ze een schooljaar verliest en er absoluut geen contact meer is.

Externe huiswerkbegeleiding

In de maand september hebben er in totaal tien kinderen gebruik gemaakt van de huiswerkbegeleiding die drie keer per week gehouden wordt.

Straatwerk

In het kantoor hangt een grote kaart van Ayacucho aan de muur, om alle wijken in kaart te brengen ivm het straatwerk. Er worden interviews gehouden met de plaatselijke gezondheidsposten, kerken, scholen en andere instellingen om te kijken of er straatkinderen zijn of kinderen uit verhoogde risicosituaties. Mocht dit het geval zijn dan zal Los Cachorros haar terrein uitbreiden.

In september tijdens de dag van de "juventud" (jeugd) hebben de straatjongens een uitstapje naar Quinua gemaakt met de straatwerker en de vrijwilligers van het straatwerk. In totaal gingen er 11 jongens en meiden mee. Ze hebben een partijtje voetbal gespeeld, daarna hebben ze een wandeling gemaakt naar de waterval. Na de lunch vertrokken ze weer naar de stad Ayacucho. De jongens genieten hier altijd ontzettend van en het mooie is dat ze weer even van de straat zijn, op een gezonde manier bezig zijn en het vertrouwen versterken tussen de straatwerker en vrijwilligers.



De straatwerker met een vrijwilliger aan het werk

Nachtopvang

Luis, een van de straatjongens is weer aardig over de schreef gegaan in de nachtopvang. Hij heeft met een mes staan zwaaien en heeft Christian de nachtopvangbegeleider een kopstoot gegeven. We besloten hem met het hele team aan te spreken zodat hij ziet dat het team 10 handen op één buik is. En dat dit gedrag bij geen enkel teamlid getolereerd

wordt. Zijn toegang tot de nachtopvang en activiteiten van de straat zijn hem voor een week ontzegd. Dit was een moeilijke beslissing, vooral omdat we niet willen dat hij nog verder afzakt. Het moet hem wel duidelijk gemaakt worden dat er grenzen zijn. Hij liet blijken dat hij het een makkelijke straf vindt, hij had een houding van "het maakt mij toch niet uit". Toch kwam de boodschap van het team wel duidelijk over. We willen hem graag helpen als hij daar voor open staat, maar we zijn niet van plan zelf gevaar te lopen door zijn agressieve gedrag.



Alanya met Marisabel

24-uursopvang

In de maand oktober zijn er twee nieuwe jongens binnengebracht door de politie van Huanta, een dorpje een uur rijden van Ayacucho. Het zijn twee broers, Abel van elf jaar en Kevin van 14 jaar. Twee jongens die in Huanta op straat liepen en door hun moeder uit huis zijn gezet. De twee jongens stelen om aan hun eten te komen. Met deze twee jongens erbij hebben we in totaal 8 bewoners.

Jesús een van de vaste "klanten" is door de openbare aanklager overgeplaatst naar de 24 uren opvang. Ondanks dat deze overplaatsing niet vrijwillig is gebeurd, houdt Jesus het nog steeds vol. Hierdoor heeft Alex die ook regelmatig in de nachtopvang komt laten weten ook naar de 24 uren opvang door te willen stromen. Hier moeten we wel ontzettend voorzichtig mee zijn want dit kan ook averechts werken.. .

De twee meiden, Luz en Marisabel hebben geen goede relatie met elkaar. Dit is erg jammer en het brengt een hoop stress bij beiden. Er wordt door de groepsbegeleiders een plan opgesteld met verschillende activiteiten om aan deze relatie te werken.

Inmiddels is er contact met de familie van Fredy. Fredy gaf weinig informatie over zijn familie. Hij wil veel naar buiten, om zelf zijn familie te bezoeken, maar als we dan mee gaan leidt hij ons om

de tuin. Na veel onderzoek zijn we er dan eindelijk achter waar zijn familie woont en is de maatschappelijk werker op bezoek gegaan. Zijn familie woont in een klein dorpje op twee uur afstand van Ayacucho. Fredy is veertien jaar maar heeft het verstand van een jongetje van zes. De maatschappelijk werker heeft een ontmoeting geregeld tussen hem en zijn ouders. Ze komen op binnenkort naar Ayacucho om Fredy op te zoeken. Fredy heeft in zijn hoofd geprent dat hij weer terug zal gaan naar zijn familie. Dit is echter nog niet aan de orde, want Fredy loopt vaak weg van huis. We zullen zorgvuldig aan een terugplaatsing moeten werken.

Terugplaatsing

De psycholoog legt regelmatig huisbezoeken af bij Pamela die thuis teruggeplaatst is. Voorlopig gaat het goed, Het is weer goed gekomen met haar vriendje, ze gaat naar school maar thuis steekt ze geen vinger uit. Tijdens de huisbezoeken zijn er drie problemen geconstateerd bij moeder en dochter en hier wordt nu aangewerkt. Bij moeder wordt er aangewerkt dat ze niet in herhaling valt, meer het huis opruimt en haar woord na komt. Bij Pamela wordt er aan gewerkt dat ze moet letten op haar manier van praten, dat ze leert praten over haar gevoelens en dat ze antwoord geeft als haar moeder haar wat vraagt.

Algemeen

- eind september is er weer een familie-uitje georganiseerd. Er waren 12 families aanwezig. We deden verschillende spelletjes, de kinderen en jongeren konden heerlijk zwemmen. De middag werd afgesloten met een opdracht van de maatschappelijk werker en de psychologe. Als familie moest men de mooie eigenschappen van elkaar noemen. Dit was zeer ongewoon voor de families, maar wel heel belangrijk en mooi om te zien.

- Psychologiestudenten van de universiteit Froebel geven workshops aan de kinderen/jongeren van de 24 uren opvang over zelfvertrouwen en empathie.

Alanya Santa Cruz



Familiedagje

Logeren bij de straatkinderen

Hier ben ik dan. Terug in het koude, herfstachtige Nederland. Terug in de wereld van haasten, harde deadlines, en het zich-druk-maken-over-van-alles-en-nog-wat. De klassieke cultuurschok, maar dan andersom. Één maand geleden zat ik nog in Ayacucho, tussen de kinderen, in het zonnetje hoog in de Andes. Één maand geleden dat ik 's ochtends om 6 uur gewekt werd door de reggaeton muziek van Freddie, op vol volume van de stereo. Één maand geleden dat ik het langverwachte inkijkje mocht nemen in het reilen en zeilen van Los Cachorros.

Los Cachorros heeft mij overdonderd. Ik dacht te weten wat ik zou meemaken ("Ik heb tenslotte al zes maanden in Lima gewoond"). Ik ben al eerder in sloppenwijken geweest en heb mensen met weinig middelen en in afgetakelde huizen gezien. Maar de kinderen van Los Cachorros lieten mij zien dat het NOG anders kan.

Ik kwam aan, vroeg op een woensdagochtend en mocht meteen bij het ontbijt met de kinderen aanschuiven. Het duurde niet eens 1 seconde voordat ik door had dat de kinderen van Los Cachorros, "onze kinderen", echt anders zijn dan andere kinderen. Geen sprankelende ogen, geen onbevengheid, geen onschuld. Ook was ik tijdens dat eerste ontbijtje verbaasd: 7 kinderen aan tafel, 2 groepsbegeleiders en Alanya en ik als gasten. Dus 2 begeleiders op 7 kinderen. Later die ochtend mocht ik een workshop bijwonen over verbale en non-verbale communicatie, gegeven door onze in-house psychologe Florentine. Ik telde snel rond de 10 hoofden die deelnamen. Natuurlijk, dat waren naast het vast personeel ook de vrijwilligers en ikzelf. Toch kon ik niet helpen te denken: 7 kinderen en zo veel personeel en werk!? Hoe kan dat?



Annelien en Alanya met de straatwerker op pad

Met deze vragen in mijn hoofd ging ik mee op huisbezoek. Luis, de maatschappelijk werker, en Alanya namen mij mee naar Carmen Alto, de armste wijk van Ayacucho, ongeveer 30 minuten in de combi. Naarmate we langer onderweg waren werd het as-

falt schaarser. Tot we uiteindelijk over onverharde wegen ons doel bereikten. Daar aangekomen spraken we met de ouders van Marisabel, een meisje van 12 jaar dat in ons huis woont. De vader stond ons op te wachten, een oudere meneer, vuile kleren, haast geen tanden meer in zijn mond. Hij sprak amper Spaans (Quechua is in de Andes nog een belangrijke taal) en zo hebben we overwegend met de moeder van Marisabel gesproken. Ze nodigden ons uit om voor hun huisje op een houten bank te gaan zitten. Terwijl de ouders de bank uit hun huisje haalden had ik gelegenheid om mijn omgeving beter te bekijken. Aan mijn rechter kant een hut uit leem (één kamer voor een gezin van acht), met een aluminium dak. Aan mijn linker kant twee lemen muurtjes, met daarover weer zo'n dak. Daaronder lagen een paar vieze potten en pannen, dat was dus hun "keuken". Geen watervoorzieningen, geen elektriciteit, geen badkamer, wel een gat in de grond. Voor mij zag ik tussen bergen afval 4 verwaarloosde honden, hun honden, of straathonden? De honden speelden met een moto taxi, volgens mij beter bekend als tuk tuk. Die was de vader aan het repareren om hopelijk weer een paar soles te kunnen verdienen.



Doorsnee huisje van families van de straatkinderen

Het gesprek met de ouders ging best goed. We konden belangrijke besluiten rondom hun dochter nemen en advies geven over de situatie met hun zoon. De zoon was samen met vrienden betrokken bij een groepsverkrachting en zat nu zonder proces en als enige schuldige in de gevangenis. De ouders wisten niet goed wat de rechten van hun zoon zijn, daar konden Luis en Alanya bij helpen. Ook al denk ik net zo over verkrachting als u, een fair proces hoort daar wel bij. Zomaar opsluiten en sleutel weg kan ook niet. Toch gebeurt dat, omdat politie en de staat weten dat families met zwakke achtergronden niet weten wat hun rechten zijn en al helemaal niet weten hoe ervoor te vechten.

Op de terugweg spraken wij over andere families en huisbezoeken. Los Cachorros helpt ook de families van de andere kinderen om de dingen beter op de rit te krijgen. Via de regelmatige huisbezoeken, via familie-uitjes en via de jaarlijkse gezondheidscam-

pagnes. Tijdens de gezondheidscampagnes weet Alanya huisartsen, tandartsen, kappers, ID verstrekkers, een barbecue en sportactiviteiten bij elkaar te brengen. Zo kunnen hele families hun medische verzorging en andere belangrijke zaken met begeleiding regelen. Voor één dag kunnen de families de dagelijkse zorgen, de grote problemen, de ellende vergeten en hebben ze tijd om even iets voor zichzelf te doen, om een écht gesprek met lotgenoten te voeren, om van het zonnetje te genieten.



Massaal naar de kapper tijdens gezondheidscampagne

Dat was het moment waarop ik dacht: kijk, DAAR gaat het om. Het zijn niet de 9 kinderen waar het om gaat (op dag 2 van mijn bezoek kwamen Abel en Kevin in het huis wonen). Het gaat erom de families krachtiger te maken, het gaat erom de kinderen een gevoel van veiligheid en onvoor-

waardelijke liefde mee te geven. Het gaat erom te laten zien dat hun dagelijks gevecht om te overleven niet alles is. Dat alcohol, lijm, tienermoeders en huishoudelijk geweld niet de enige manier zijn om de ellende even kwijt te zijn. Het gaat erom het armste deel van de maatschappij in Ayacucho perspectief en hoop op een betere toekomst te geven. Daar doet het team in Ayacucho het voor, daar doen wij in Nederland het voor. En daar gaan alle waardevolle Euro's naartoe.

Terug in Nederland lijkt het leven en onze zorgen hier zo onnozel, zo verwend. En toch betrap ik mij erbij hoe ik alweer terug ben gevallen in het haasten, in het willen halen van al die oh-zo-belangrijke deadlines en in het me druk maken over het halogeenspotje in de hal dat nog steeds niet vervangen is. Tijd om de foto's uit Peru weer te bekijken en de volgende vergadering voor te bereiden. Dat houdt me toch met beide voeten op de grond.

Annelien Ronda



Een dagje uit voor de straatkinderen

Een nacht zonder dak in Maasdijk

Daar zit je dan. Met z'n tweeën in een doos. Ik trek de deken wat omhoog tegen de kou. Het oude stuk plastic moet ons beschermen tegen de regen. Het waait. Ik hoop dat het vannacht droog blijft. Mmm...zouden we nog ergens wat te eten kunnen vinden, want mijn maag knort. Onze doos staat in een hoekje tegen een muur van de kerk gebouwd. Tien dozen bij elkaar, het is een mini-krottenwijk. De andere jongens zitten bij het vuurtje. Als het maar droog blijft..



Judith, kan je wat rechter gaan zitten? En kan die lamp misschien van bovenaf bijlichten? Ja, ik zit

samen met een Maasdijkse in een oude doos. En nee, we zijn geen daklozen. Een Dijkse fotograaf probeert het licht zodanig in te stellen dat de sfeer van het daklozenbestaan goed overkomt. Een Nacht zonder Dak. Op initiatief van een Maasdijkse kerk gaat een groepje Maasdijkse jongeren met de dominee een nacht op straat doorbrengen om stil te staan bij het leven van Peruaanse straatkinderen. Als ik aankom zijn de pubers bezig met het inrichten van de krotten. Er staan enkele vuurkorven om wat warmte te verspreiden. De jongens vertrekken voor een tocht door het dorp om eten en drinken te verzamelen. Ik blijf achter bij de dominee. Hij vraagt me hoe we ons in Peru inzetten voor straatkinderen. Ik vertel over het opvanghuis van Los Cachorros en het straatwerk dat daarbij zo belangrijk is. Het begint eigenlijk bij een stukje aandacht voor het kind, aandacht voor zijn of haar verhaal, aandacht voor hun familie en aandacht voor hun problemen. Een luisterend oor.

Ik blijf een paar uurtjes en zie iets bijzonders gebeuren. Een gitarist komt langs om liedjes te spe-

len. Een moeder brengt haar fotocamera mee. Een oma vraagt om een moment stilte en leest een verhaal voor. Een tante verrast ons met warme saucijzenbroodjes. Ik zie een opvallende tegenstelling ontstaan. Waar straatkinderen alles alleen moeten doen en genegeerd worden door de samenleving, staan deze Maasdijkse daklozen in het middelpunt van de belangstelling en lijkt er bijna een feestje te ontstaan...

Hoe mooi zou het zijn als de Peruaanse chicos zoveel aandacht zouden krijgen en de voorbijganger op straat wel oog voor ze heeft.. Of dichter bij huis... Hoe fijn zou het zijn als de daklozenkrantverkoper bij de AH om de hoek niet als lucht behandeld wordt en de mensen gewoon wel goedemorgen tegen hen zouden zeggen... Of nog dichter bij mij... Hoe vanzelfsprekend is het dat ieder kind wel een keer op schoolkamp kan gaan...

Judith Franssen(oud- vrijwilligerster Peru)

Noot redactie: De volgende ochtend is er tijdens de dienst in de kerk een collecte gehouden voor LC. De opbrengst was € 227,05!

Zeer veel dank

♦ Timo ter Meer en Michel van Miltenburg

In onze nieuwsbrief van mei 2013 stond dat zij aan de marathon in Berlijn mee wilden doen. Het was voor hen de gelegenheid om zich in te zetten voor Los Cachorros. Hun slogan: een *verenigd* Berlijn, een plek waar oost en west elkaar ontmoeten.... Los Cachorros , die zich inzet om straatkinderen in Peru weer te *verenigen* met hun familie. Met deze geweldige sportieve actie hebben ze maar liefst € 1261,- bij elkaar gelopen!!!



vlnr Timo en Michel

♦ Lion's Club Almere

Lions Club Almere Veritas overhandigde afgelopen

woensdag € 3.150 euro aan Stichting Los Cachorros. De Lions hebben het geld bijeengebracht door verkoop van tweedehands boeken, een Charity Swing Party en giften van particulieren en ING-bank Almere. Er komen 24 nieuwe matrassen, beddengoed, pyjama's en andere voorzieningen voor overnachting.

De Lions vormen een wereldwijde internationale organisatie. Lions Club Almere Veritas heeft voor dit project contact gezocht met de Lions Club in Ayacucho. Zij houden contact met de stichting en kunnen zien hoe het geld wordt besteed.



vlnr: Lenny v.d Brink (Lionsclub), Annelien, Jacqueline en Edwin Touwslager (Lionsclub).

Heel veel dank voor uw al uw steun in 2013.

Wij wensen u hele mooie feestdagen en een heel sprankelend 2014.

Nuttige informatie

Stichting Los Cachorros
Postbus 545
3500 AM Utrecht
☎ (+31(O)630881026
info@loscachorros.nl
www.loscachorros.nl

bankrekening: IBAN:
NL56INGB0004596521
t.n.v. Stichting Los Cachorros, Bilthoven